

Berényi Csaba

Minőségét megőrzi

kérted, üljek melléd és karoljalak át,
valami képet vágtam a kamerába,
a vaku fennakadt szemem sarkán,
hét éve nem tört meg rajta semmilyen fény,
egy kövön ülve lóbálsz lábad a Tiszának,
feltörte a papucs, forr benne a bőr;
rigolyáimat pedzegeted, hogy tudd, majd mire számíts,
nem – nem iszom le magam minden este,
öngyilkossághoz lusta vagyok, amúgy is gyávaság,
a pánikbetegséget sikerrel kinőttem,
szeretem a bluest,
mindig lehajtom a vécédeszkát,
segítőkész vagyok, egy barátom is megütöttem,
mikor szépen kérte,
főzni azt nem tudok,
az előre kész dolgokban hiszek;
mint varos lábad a folyó,
majd ringat minket
ideig-óráig a szavatosság

Fültanú

szomszéd kőművesek
szájában gyorsan kötnek az egysorosok,
nélkülük már aludni sem tudnék,
tegnap átütötték a falam,
kis porfelhőben szállt a komfort,
zavaros lett a beszűrődő naplemente;
aztán elült minden a visszhanggal együtt,
senki sem mert megszólalni,
a valódi csendtől
valódi süketnémák
lettünk

Foggal-körömmel

ha kinyitom a hűtőt,
nagyanyám egyből sorolni kezdi, mit főzött,
mintha tárlatvezetésen volnánk,
ahol csak a szemnek szabad;
kezén a bőr nyirkos és repedt,
végigszámolja vele az összes polcot,
hozzá sem mer érni,
húsleves, főzelék, pörkölt,
a hangsúlyt felviszi a végén;
ha kínál és nem kell, biztos nem szeretem,
és a tanmese, kik előtt csúszott anno,
hogy legalább puliszka legyen,
ezen gyerekes dühvel húzom fel magam,
mintha mindig foggal-körömmel kéne akarni a jót,
mert beérni valamivel csak a szegények szokták;
mondtam, elég lesz
most egy sör is